

knytte sig til Udførelsen forneden af givne Regler og Forrifter. Dersom den ærede Finanzminister skulde være istand til endnu i denne ellefte Time at give en Forklaring af denne § 4, som kunde høre den Tvivl, der nu findes, skulde jeg — saa meget mere som jeg tidligere i Udvalget efter Eune har søgt at holde paa denne Paragraphs Tanke — være villig til at stemme med ham og imod den ærede Forslagsstiller's Forslag. — Lønningsloven, som den vil komme til at foreligge efter den Række Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen), vil være stemmende med, hvad der i forrige Sæssion blev vedtaget af det daværende Folkething, og som Følge deraf vil det være meget vanskeligt for Noget nu at gjøre Indsigelse gjældende enten imod enkelte Punkter i Lovforslaget, som det er kommet fra Regjeringen, eller imod de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem. Men der er dog enkelte Anskuelser, som jeg anseer det for nødvendigt ogsaa paa Sagens nuværende Trin at hævde, og fortrinsviis retter jeg denne Bemærkning til det under Nr. 4 stillede Ændringsforslag. Da Sagen forelaa ifjor, havde et æret Medlem af Udvalget i Forening med mig stillet Forslag om, at man skulde standse ved de her i Ændringsforslaget opførte 6 første Linier, saaledes at der alene skulde indsættes, at enhver Anvisning paa Gage eller Lønning skulde passere Finanzministeriet og ligesom have dets Visa, hvorimod den øvrige Deel af Paragraphen, der gaaer ud paa at bestemme, at enhver Afgjørelse af Tvivlsspørgsmaal efter de nye Lønningslove skal være forbeholdt Administrationen alene og være unddragen Domstolene, skulde udgaae. Dette vort Forslag fik kun faa Stemmer for sig — hvis jeg huffer ret, 11 — hvorimod hele Tilføiningen blev endelig vedtagen. Jeg maa dog ogsaa iaar udtale, at efter min Overbeviisning er det ikke stemmende med Statens eget Løve og de Paagjældendes Ret, at man unddrager dem den Udgang til at søge Domstolene i Tvivlsspørgsmaal, som forøvrigt er forbeholdt enhver Statsborger, og som gjælder i alle private Retshforhold, af hvilken Natur de end ere. Jeg tvivler ikke

om, at for Administrationen vil det være magtpaaliggende ved enhver Leilighed at følge sin bedste og ærligste Overbeviisning om den rette Forstaaelse af Lønningslovene, og at den i Tvivlstilfælde ogsaa vil see hen til, hvad Billighed kræver; men paa den anden Side er det en umodsigelig Kjendsgjerning, at Administrationen gennem en Række af Aar har haft Overbeviisninger om Fortolkning af Lønningslovene, som den ene Gang efter den anden ere blevene underkjendte ved Domstolene, og Domstolene ere nu engang i vort Land den afgjørende Magt med Hensyn til, hvad der er den rette Forstaaelse af Lovene. Dertil kommer jo et andet Hensyn. Det Ministerium, som fører en Lov igjennem og skaffer den vedtagen af et Folkething, medbringer ganske vist en tydeligere og klarere Anskuelse om Lovens og Lovgivningsmagtens sande Mening, end nogen Anden kan have; men dette Ministerium sidder kun en vis given Tid og viger engang Pladsen for Efterfølgere, der ikke ere saaledes fortrolige med den hele Tankegang hos Lovgiveren, men maae holde sig alene til, hvad de kunne konstruere ud af Lovens bestemte Udtryk. Saaledes bortfalder hurtigt det eneste Moment, der kunde synes at indeholde nogen Hjemmel til at give Administrationen en saadan Magt, nemlig at den særlig skulde vide Bæst med, hvad der har været Lovgivningsmagtens Mening, og ialfald naar dette Hensyn bortfalder, er der ingen Grund til længere at unddrage Domstolene de paagjældende Spørgsmaals Afgjørelse. Det har for enhver Embedsmand, for Enhver, der skal have sin Lønning fastsat i Henhold til en gjældende Lønningslov, noget ubeskriveligt Stødende, at det skal være ham formeent at søge en efter hans Overbeviisning urigtig Afgjørelse af Ministeriet bedømt af Domstolene, og det strider efter min Overbeviisning saavel mod den Tanke, der er nedlagt i den gamle Grundlovs § 77 — jeg erindrer ikke i Dieblicket, hvad Nummer Paragraphen har i den gjenneufete Grundlov — som mod Grundfætningerne for en fornuftig Statsforvaltning, hvorefter Administrationen bør holde sig strengt paa sit eget Omraade og vogte sig for at komme ind paa Noget, hvorved den kan synes at ville gjøre Indgrib i nogen